

Forfatter: Abel, Marie

Titel: BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1866-04-22)

Citation: Abel, Marie: "BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1866-04-22)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 168. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000141.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Marie til Ernst Trier.
Vesterbro, 22. april 1866.

... Jeg kan ikke slutte denne yndige dag, uden at jeg må have talt et par ord med min kære Ernst. Ja, denne dag har rigtignok været god for mig; jeg gik nemlig i formiddags til Herrens bord, og jeg har været så glad derved. Det var for mig, som om det var første gang i mit liv, jeg var til alters. Først i dag mærkede jeg ret tydeligt, hvor lidt min altergang egentlig har havt at betyde for mig til forn. Ernst, hvor skal jeg kunne beskrive for dig, hvor velsignet det var for mig i dag at være gæst ved Herrens bord. Ak, jeg kan kun ikke fatte, hvorledes jeg er værdig til en så stor nåde; jeg som er så fuld af synd. —

Og så har jeg aldrig endnu hørt Grundtvig tale så forunderlig skønt som i dag; og han var selv så grebet deraf, talte så indtrængende. Det var egentlig mærkeligt nok: ét sted i prædikenen var som talt netop til mig. Han talte om, at et menneskes tro så ofte kunde blive angrebet; det skete ofte, at ens venner ja endogså ens pårørende kunde spotte ens tro ved at gøre den latterlig, og så var det så grulig svært især for kvinder og børn at være standhaftige og ikke vige. . . Jeg giver Grundtvig ganske ret heri; men jeg tror egentlig, han har uret, når han siger, at det især er kvinderne, som har ondt ved at være standhaftige; jeg har den tro, at en kvinde ofte kan være mere standhaftig i slige tilfælde end en mand ... Nørregård og hans kone og svigerinde, Hertel, Mouritzen og hans kone gik også i dag til Herrens bord.

På vejen hjem fra kirke fulgtes jeg med Anton Nielsen og hans kone. Jeg var meget glad ved at få ham s. 169at se; men det var kun sådan et lille glimt, og din broder Frits talte med ham hele tiden.

Til middag var her Bågø, Dinesen, Svejstrup samt Frits og Ida og i aften også Termansen. Dinesen og Termansen lovede, at de vilde gøre al deres flid for at komme ud til dig på løverdag; men de vidste ikke, om det kunde lykkes dem ...

Det er sandelig intet under, at du er træt; hvor gør det mig ondt for dig, at du nu snart skal skilles fra alle dine rare karle; det bliver vist drøjt for eder.

Det er sandt, kære Ernst, gør mig den tjeneste at forklare de to sidste vers af nr. 18 i Kösters sangbog »Fremtidsmålet« for hjulmandens kone. Hun bad nemlig mig om at gøre det den aften oppe på skolen. Men da begyndte Hoff lige at tale, og senere glemte jeg det.

Husk du det; og hils så de rare mennesker så meget fra mig; det gør dog så ubeskrivelig godt at møde sådanne venlige ansigter og milde øjne, som man møder dér, både når man kommer til, og når man rejser fra Vallekilde; det er, som om der lægger sig en mild varme om éns hjerte derved. Véd du, at da vi ved afrejsen holdt udenfor hjulmandens for at sige dem farvel, kom datteren ud og rakte mig et lille kræmmerhus fuldt af — duftende violer. Jeg blev så glad derved, at jeg ikke kunde være bleven gladere ved den værdifuldeste gave, for med blomsterne fulgte et par milde blå øjne, som så rigtig kærligt på mig. Jeg syntes, det var sådan et godt varsel om, at til næste år behøver violerne ikke at blive plukkede af og lagt i kræmmerhus for at glæde mig, for så er jeg derude hos dem, og så står de og nikker til mig i græsset ...

Du kan tro, du vilde have godt af at gøre en lille rejse med mig over til Fyn for at adspredde dig lidt nu ovenpå skolearbejdet; ... jeg vilde dog helst, det skulde være i pinseferien, således at vi kunde holde pinse sammen i Dalum ... Mon du kommer herind på onsdag ...

Jeg skal hilse dig fra din fader og sige, at det kan ikke betale sig at sende et skib op til dig alene med tømmeret; det øvrige må med samtidig, snedkerarbejde o. s. v. Så snart som muligt, skal det dog nok blive sendt af sted, vel om en 14 dages tid. Det er for resten det samme skib, som er bleven fragtet til Frede s. 170Boisen; nu skal det først ned til ham og derefter op til dig; jeg skulde sige, at du må give tid (»Giv tid, giv tid!«), det kan ikke ske før ... Din fader har været en lille tur i Sverige, og han lader til at være opmuntret af den. De har ellers så travlt nede på tømmerpladsen i disse dage; man kan næsten ikke få Frits i tale.

Du har slet ikke skrevet hvad du synes om Kolds forlovelse; jeg trode, du vilde blive så forundret over den. Hvor det dog er utåleligt, som folk sådan kan vrøvle om ting, der ikke kan ændres ...